

STPŠ
TRBOVLJE

Številka 1 | Letnik 2
Februar 2015

eCajtnng

STPŠ Trbovlje

Kolofon

Elektronsko glasilo
Srednja tehniška in poklicna šola Trbovlje
Številka: 1
Letnik: 2
Februar 2015

STPŠ Trbovlje
Šuštarjeva kolonija 7a
1420 Trbovlje
tel.: 03 56 33 450

Mentor:
Uroš Ocepek, prof.

Glavna urednika:
Roberto Kolobarič
Domen Dolanc

Grafični podoba:
Roberto Kolobarič
Domen Dolanc

Priprava oblike člankov:
Roberto Kolobarič
Domen Dolanc

Naslovna slika:
Nec Ačkun in Matic Rot

Lektoriranje:
Danila Jan

Sodelujoči: Mateja Napret, Jon Bostič Sluga, Luka Bolte, Rok Šerak, Miha Gošte, Rok Erjavec, Rok Kreže, David Kusić, Matej Poznajelšek

Uvodnik

Polovica šolskega leta je za nami. Prvi sadovi truda, dela in življenja šole so že vidni. eCajtnng je letošnje leto nekoliko kasneje izšel, ker je čakal na svojo zrelost. Tokratna številka v novi podobi prihaja za letošnje šolsko leto. Slovar slovenskega knjižnega jezika definira učenje kot »s spoznavanjem česa prihajati do kakega spoznanja, znanja«. Zavedamo se, da so časi, kjer je bil učitelj center učenja, minili. Če želimo dijaku približati neko učno snov, potem ga moramo dobro spoznati in mu podati učno snov na njemu prilagojen način. Učenje pa ni samo sedenje za mizo in študiranje ter raziskovanje novih znanj. Učenje je tudi »na osnovi izkušenj, opozoril pridobivati določeno pozitivno lastnost«.

Dijakom je potrebno dati le priložnost, da tudi sami pripomorejo k oblikovanju šolskega procesa. Če naredita učitelj in dijak en korak drug proti drugemu najde ta skupen interes in skupen cilj, potem lahko nastane zanimiva motivacijska učna ura, kjer lahko oba dobita novo (spo)znanje. Letošnje leto smo tako imeli že kar nekaj projektov. Med drugim so dijaki smeri Tehnik računalništva izdelovali plakat v »Pixel Art« tehniki. Projekt, ki je sad sodelovanja med učitelji in dijaki, pa je tudi eCajtnng.

Prepričan sem, da bo takšnih in podobnih projektov v prihodnje še veliko.

Um je ogenj, ki ga je treba podpihovati, ne posoda, ki jo je treba napolniti. (Plutarh)

Uroš Ocepek, prof.

Prebivalstvo

Slovenija in svet

Koliko ljudi je prišlo na svet v vsej zgodovini Zemlje, ne bomo nikoli izvedeli. Podatki iz leta 2013 pa kažejo na ponoven upad rojstev v Sloveniji. Ta številka se je v primerjavi z letom 2011 precej znižala. Razlika med letoma 2011 in 2013 je 836 rojstev. Po najnovejših raziskavah v Sloveniji živi 2.060.868 ljudi, kar pa ni nič v primerjavi s svetovnimi velesilami, saj ta podatek našo zeleno deželo na svetovni lestvici uvršča šele na 142. mesto.

Alfa in omega po številu prebivalstva je Kitajska. Leta 1949 je država štela okoli 118 milijonov ljudi, število je do leta 1960 naraslo na 540 milijonov. Deset let kasneje se je povečalo še za 290 milijonov. Torej, če malce preračunamo, lahko ugotovimo, da se je na Kitajskem število prebivalcev povečalo za 712 milijonov. Podatki iz leta 2006 pa kažejo, da je bila Kitajska država z največjim številom prebivalcev. Štela naj bi jih kar 1.321.367.270. Samo pomislite, koliko prebivalcev tam živi danes. Druga največja država po številu prebivalcev je Indija. Leta 1950 razglašena republika z geslom »Satjameva džajate (sanskrto) – Samo resnica zmagaja« šteje kar 1.095.351.995 prebivalcev (podatki iz leta 2006), kar je precej več v primerjavi z Evropsko unijo, ki ima skupaj (le) 456.953.258 prebivalcev.

Po velikosti Evropski uniji sledijo še ZDA z vsemi pripadajočimi otoki (302.788.280 prebivalcev), Indonezija (245.452.739 prebivalcev) in Brazilija z 188.078.227 prebivalci. Država z najmanjšim številom ljudi pa je Vatikan z 932 prebivalci.

Kitajska - POLITIKA ENEGA OTROKA

Pa se vrnimo nazaj na našo velesilo Kitajsko, kjer v povprečju ob obali živi 400 ljudi na kvadratni kilometer (za primerjavo: v Evropi povprečno 60 ljudi na km², v Sloveniji povprečno 100 ljudi na km²). V zadnjih 10 letih so se trendi rodnosti na Kitajskem večkrat spremenili, kar je pustilo posledice na rasti prebivalstva. Povprečno število otrok na žensko je s 6 padlo na 1, kar je posledica uvedbe t.i. politike enega otroka. S tem je začela država s politiko omejevanja rasti prebivalstva. Pretresljiv je tudi podatek, da je po letu 1990 kar 90 % kontracepcijskih metod predstavljala dolgoročna kontracepcija, kot je na primer sterilizacija.

Politika enega otroka pa je pogosto napačno razumljena. Ni strogo določeno, da mora imeti par samo enega otroka, obstajajo namreč tudi izjeme: če je npr. prvorojenec telesno ali duševno prizadet, ima lahko par še enega otoka, enako velja za pare, kjer sta mož in žena oba edinca. Po navadi dobi par dovoljenje za še enega otroka tudi v primeru, ko je prvi otrok deklica, in takrat, kadar ima prvorojenec bolezen, zaradi katere lahko umre pred pričakovano življenjsko dobo. Tretji otrok pa je dovoljen samo nekaterim etničnim manjšinam in ljudem, ki živijo v oddaljenih in redko poseljenih področjih.

- najpogostejša imena in priimki v Sloveniji
Marija – najpogostejše leta 1935, Franc – najpogostejše leta 1944 (od leta 2010 se imeni skoraj ne uporabljata več)

MOŠKI			ŽENSKE	
	ime	število	ime	število
1.	Franc	28 230	Marija	65 881
2.	Janez	23 690	Ana	28 115
3.	Anton	20 367	Maja	13 232
4.	Ivan	20 156	Irena	12 535
5.	Jožef	18 793	Mojca	11 463
6.	Andrej	17 352	Mateja	10 517
7.	Marko	17 299	Nataša	10 206
8.	Jože	15 335	Jožefa	10 081
9.	Marjan	13 083	Nina	9 927
10.	Peter	12 840	Barbara	9 642

VSE OSEBE		
	priimek	število
1.	Novak	11 258
2.	Horvat	9 924
3.	Kovačič	5 665
4.	Kranjc	5 639
5.	Zupančič	5 041
6.	Kovač	4 779
7.	Potočnik	4 768
8.	Mlakar	3 991
9.	Vidmar	3 920
10.	Kos	3 904

Zanimiva tema so tudi rojstni dnevi. Na portalu STAT.si lahko preverite, koliko ljudi je (v Sloveniji) na isti dan, poleg vas, še prišlo na svet. Jaz sem preverila zase. Podatki kažejo, da je v torek, 4. 6. 1996, na svet, poleg mene, prišlo še 51 ljudi. Na splošno pa ima v Sloveniji 4. junija rojstni dan še 5 592 oseb, meseca junija pa kar 167 527 ljudi, kar je povprečno 5584 ljudi na dan.

Poglejmo malce širše. Prebivalce lahko razdelimo tudi po tem, koliko ljudi se je rodilo na isti dan. Po statističnih podatkih iz leta 2012 se je v Sloveniji največ ljudi rodilo 1. januarja (kar 7780), sledi 1. oktober s 6333 rojstvi in 1. marec s 6207 rojstvi. Najmanj ljudi se je rodilo 29. februarja, kar je precej logično, saj je ta datum mogoče ujeti le na vsaka 4 leta (prestopno leto bo ponovno leta 2016). Drugi najslabše uvrščeni datum je 31. december s 4648 rojstvi, mesto za njim pa je 26. december s 4490 rojstvi. V povprečju se je največ ljudi rodilo marca.

Po preračunih sodeč se je največ ljudi rodilo 29. septembra. Če pa upoštevamo še leto rojstva, se je največ ljudi rodilo 1. januarja 1962 (ponedeljek) – 163 rojstev, sledi 1. januar 1951 s 160 rojstvi (ponedeljek) in 1. januar 1958 (sreda s 157 rojstvi). Povprečno se je največ ljudi v Sloveniji rodilo v četrtek ali petek. Bodoče nočne ptice torej.

Mateja Napret

Harmonikar Luka

Luka Bolte je dijak Srednje tehniške in poklicne šole Trbovlje. Vpisal se je v smer tehnik računalništva. Veliko svojega prostega časa nameni tudi harmoniki, ki jo igra z vsem srcem. Mladenič ima res talent. V intervjuju nam bo povedal nekaj več o tem.

Kako to, da si začel igrati harmoniko? Kdaj si prvič zaigral nanjo in katera je bila prva pesem, ki si jo znal zaigrati?

Nad igranjem harmonike so me navdušili mamini bratranci, ki igrajo v znanih ansamblih (Petka, Poskočni muzikantje in Veseli svatje). Ko sem že hodil v vrtec, sem vedno domov prišel z nahrbtnikom na trebuhu. Ko sem bil v tretjem razredu, pa mi je mami kupila čisto novo harmoniko. Moja prva pesem, ki sem jo znal zaigrati na harmoniko, je bila »Mi se imamo radi«.

Kdo je bil tvoj prvi mentor, ki te je učil igrati harmoniko, in kdo je tvoj trenutni mentor?

Moj mentor je bil in še vedno je Franci Falant.

Kako so to sprejemali tvoji starši in kdo te je spodbujal pri igranju harmonike?

Starši so me vedno podpirali pri igranju harmonike. Najbolj pa me pri tem spodbuja moj ata, ki mi tudi priskrbi kakšen nastop (obletnice).

Kolikokrat na teden imaš vaje in koliko časa vadiš doma?

Vaje imam enkrat na teden ob torkih, in sicer eno uro. Doma pa imam kar malo časa za vajo, saj se je začela šola, ampak če bi mogoče pol ure manj igral računalniške igrice, bi bilo kar dosti časa za vajo. Drugače si pa vsak teden vzamem soboto, da povadim vse skladbe.

Ali se udeležiš tudi kakšnega tekmovanja? Kakšni so tvoji uspehi?

Seveda sem se. Ampak sem spoznal, da ti to vzame precej časa, saj sem se za dve srebrni plaketi pripravljal kar tri leta. To sta srebrni plaketi z Avsenikovega tekmovanja in tekmovanja z imenom Mednarodno tekmovanje za pokal Spodnje Savinjske.

Kje se vidiš v prihodnosti? Ali se vidiš v kakšnem ansamblu?

Seveda si želim igranja v ansamblu, ampak težko je dobiti prave člane ansambla. Če se pa že najde kaj, je pa vse daleč stran od mojega doma. Upam, da bom v prihodnosti našel kaj takega, kar mi bo ustrezalo.

Luka, hvala. Želim ti veliko sreče in uspeha pri nadaljnjem razvijanju svojega talenta – igranja harmonike.

Gašper Habjan

Moj prvi športni dan na STPŠ

Spet je prišlo novo šolsko leto in vsi smo bili polni novih pričakovanj. Ker hodimo že v srednjo šolo, so nam za športni dan pripravili pohod na Planino nad Trbovljami.

Ob osmih smo se zbrali na igrišču in tam počakali učitelje. Razdelili smo si malico, se prešteli in odšli. Že pri prvem vzpenjanju smo vedeli, da ne bo lahko priti na Planino. Vzpenjali smo se sami, tako da nas ni nihče priganjal. Jaz in še pet sošolcev smo hodili po utrjeni gozdni poti. Ker je nekaj dni prej deževalo, so bila tla blatna in polna listja, zato si moral biti pozoren, da nisi zabredel v blato. Vedno pa se najde kdo, ki ni tako pozoren. Benjamin je bil tisti, ki je občutil, kako je, če stopiš v blato. Kmalu smo se povzpeli višje in prišli na travnik ob gozdu. Ustavili smo se za počitek. Ker smo bili nad meglo, ki se je zadrževala v dolini, smo videli vse ostale hribe in modro nebo. Odšli smo naprej in kmalu dohite-li skupino pred nami. Medtem ko smo se vzpenjali, smo poslušali glasbo in prehiteli še dve skupini. Ko smo bili pod kočo na Planini, je pred nami stal drevored iz vej in dreves, ki so se stikale skupaj. Zgledal je kot tunel z lučjo na koncu. Tekmovali smo, kdo bo prvi izven tunela in prvi pri koči. Jaz sem se seveda zagnal in bil prvi zunaj. Nik je obupal in upočasnil, Benjamin pa me je pretental in tekel po hribu navzgor mimo drevoreda. Pri koči se je pred nami spet razprostrl lep pogled v dolino. V koči smo se vpisali v knjigo in se javili učitelju, da smo prišli. Nastal pa je problem. Zunaj ni bilo nič zanimivega razen razgleda, pa tudi tega smo se naveličali. Odšli smo do učitelja in rekli, da gremo nazaj. In smo šli. Malo smo zamenjali skupine in se spustili nazaj v dolino. Šli smo po drugi poti, saj je bila bližnjica. Jaz pravzaprav sploh nisem vedel, kam gremo, a imeli smo dobro navigacijsko napravo po imenu Tilen in ta nas je odpeljal nazaj v Trbovlje. Nekajkrat se je izgubil zaradi vpliva sonca, a po sreči smo prišli nazaj.

Sprva mi pohod ni ustrezal, potem pa sem ugotovil, da je bil veliko boljši od sedenja v šoli.

Jon Bostič Sluga

Obnovitev motorja

Povedal vam bom zgodbo o obnovitvi mojega motorja. Vse se je začelo leta 2011, ko sem si kupil drugi kros motor. Sprva sem bil zelo zadovoljen z nakupom in uporabo motorja, a kmalu so se pričele težave zaradi moje neprevidnosti in kakovosti motorja. V enem letu sem nabral šest padcev in s tem povzročil velik strošek, saj so deli za takšen motor glede na kakovost zelo dragi in kljub ceni nekakovostni. Nekaj časa sem to lahko mirno plačeval in si mislil, da bo bolje. A ni bilo. Ob namestitvi nove zadnje gume in prvem pospeševanju je prišlo do preobremenitve verige in pesto se je zlomilo na mestu, kjer drži zobnik. Cena novega platišča je bila prevelika, druge poti pa nisem poznal. Na srečo je obstajala še ena pot, kako popraviti nastalo škodo. Skozi celo leto me je družina gledala, kako sem obupaval nad motorjem, in očetu je prišla na misel ideja. Zanimalo ga je, če bi bil pripravljen menjati njegov motor za mojega. Razlika je bila velika. Moj je bil bistveno močnejši, višji in bolj primeren za vožnjo po gozdnem terenu. Prednost njegovega pa je bila, da so bili stroški zelo nizki in povzročal je veliko manj težav kot moj. Po premisleku sem le privolil v menjavo. TOMOS APN6. Da, to je ta motor, ki je prišel v moje roke. Nekaj časa ga nisem nič spreminjal in ga pustil takšnega, kot je. A kmalu mi modra barva ni več ugajala pa tudi rjast je že bil. Odločil sem se, da prebarvam ogrodje in ga polepšam.

Prvi del obnove je bila razstavitev. Vse dele je bilo treba odstraniti z ogrodja, kar je zahtevalo nekaj časa. Naslednji korak je bilo brušenje. Celotno ogrodje je bilo treba prebrusiti najprej z grobim brusnim papirjem in nato še z vodobrusnim. Na vrsti je bilo barvanje. Moja izbira barve je bila edinstvena, saj sem želel imeti unikaten motor.

Izbral sem originalen odtenek zelene barve Kawasaki Ninja, ki jo je bilo potrebno namešati posebej zame. Potreboval sem še trdilec, temeljno barvo in razredčilo. Veliko ljudi barva ogrodja, platišča in druge stvari z razpršilci, saj so cenejši, jaz pa sem se odločil za avtolak, ki je bolj obstojen in kakovosten. Del barvanja sem prepustil očetu, ker sam še nisem imel dovolj izkušenj za takšno nalogo. Najprej se je na ogrodje nanela temeljna barva, za njo pa avtolak. Avtolak je bil nanešen trikrat, da je bila plast barve debelejša. Barva se je sušila dva dni v zaprtem prostoru. Ko je bila barva suha, je sledilo sestavljanje. Že pred začetkom obnove sem na spletu naročil nekaj delov, ki bodo polepšali motor. Kupil sem nov izpuh, ročke, fustrite, stransko stojalo, gume, zavore in nalepke. Osrčja motorja nisem spreminjal, saj je deloval dobro in z njim nisem imel težav. Sestavljanje je zamudnejše od razstavljanja, pa tudi več živcev potrebuješ. Po kakšnih dveh urah je bil motor na kolesih. Bil sem zelo zadovoljen. Pričakoval pa sem težave ob zagonu, ker je bil motor razstavljen in sestavljen, in tudi če je vse na svojem mestu, ne pomeni, da tudi vse deluje. Ko sem pritisnil na zaganjač, sem samo upal, da ne bo kaj narobe. In res ni bilo. Motor je normalno delal in bil veliko boljši za vožnjo kot prej. V motor sem vložil kar nekaj denarja in potrpljenja in mislil sem, da bo večno pri meni. Najslabša stvar pri vsem tem pa je, da sem motor dobil pri koncu njegove življenjske dobe. Začele so se pojavljati težave in več kot jih je bilo, manj potrpljenja sem imel. Ko mi je dokončno prekipelo, sem se mu odrekel in motor prodal po delih. Zanj sem dobil polovico denarja, ki sem ga porabil za obnovo. Bil sem v izgubi, a nisem bil več pripravljen na nove težave in hoje peš domov.

Čeprav zdaj vozim skuter, ki ga ne bi zamenjal za nič, se še vedno spominjam, koliko lepih dogodkov sem preživel s prijatelji in tistim motorjem.

Jon Bostič Sluga

Streljanje z zračno puško

Zračna puška je športna puška, ki izstreljuje izstrelke različnih kalibrov (običajno pa 4,5 mm) s pomočjo stisnjenega zraka, ki ga ob stisku sprožilca proizvede bat. Tega strelec po navadi napne med vlaganjem izstrelka. Novejše orožje deluje na manjše bombice, napolnjene s CO₂. Bombice se vstavijo v orožje in nadomestijo ročno napenjanje.

V preteklosti je bila zračna puška predvsem orožje atentatorjev in s tem predhodnica pridušenega orožja. S temi puškami so izstreljevali izstrelke večjega kalibra na manjših razdaljah.

Zračne puške se danes največkrat uporabljajo v disciplini športnega streljanja

Tarča serijske zračne puške. Vanjo streljajo cicibani, pionirji, kadeti, mladinci.

Standard zračna puška in tarča, v katero streljamo s to puško

To orožje uporabljajo na tekmovanjih kadeti, člani, veterani.

Strelivo

Pri streljanju uporabljamo naslednjo strelsko opremo:

- strelske čevlje,
- strelske hlače,
- strelski jopič,
- rokavico,
- naočnik.

Kristjan Kralj

Tehnik računalništva

Dijak prvega letnika Srednje tehniške in poklicne šole Trbovlje Gašper Habjan nam je razkril, zakaj je za šolanja izbral smer tehnik računalništva.

Gašper je mladenič, star 15 let, ki vedno pove, kar mu leži na duši.

Zakaj si sploh izbral smer šolanja tehnik računalništva? Kaj vidiš v tem poklicu?

Res je, da sem premišljeval o vpisu v gimnazijo, vendar sem si premislil. V gimnaziji po štirih letih oz. po končanem šolanju ne dobim nobenega naziva oz. možnosti zaposlitve. Po končanem šolanju bom na šoli, v katero sem se vpisal, prejel naziv tehnik računalništva in s tem seveda možnost zaposlitve. Poklic, v katerega je vpleteno delo z računalniki in drugo tehnologijo, se mi zdi zanimiv, udoben in seveda tudi pomemben v prihodnosti. Pomembno se mi zdi, da bom pri svojem delu užival in se imel lepo.

Ali se sploh vidiš čez nekaj let v tem poklicu?

Da, v tem poklicu se v prihodnosti vidim, saj bo z leti vse več zaposlitev, pri katerih bo potrebno delo z računalniki, roboti in podobnimi rečmi. Temu poklicu jaz osebeno pravim »poklic prihodnosti«.

Kakšni so bili prvi vtisi o šoli (prvi mesec)? Si imel kakšen problem? Ali si že od začetka rad hodil v šolo ali si si rekel, da bi imel še mogoče kakšen teden počitnice?

Moji prvi vtisi o šoli so bili zelo dobri. Šola se mi zdi čista, urejena in tudi s profesorji sem kar zadovoljen. Težav ravno nisem imel, le privaditi se je bilo treba nove šole, novega okolja in seveda bolj zgodnjega vstajanja. Seveda bi imel rad še kakšen podaljšan teden počitnic, tako kot vsi ostali, vendar življenje gre naprej. Šole sem se privadil in moram priznati, da grem v šolo kar rad.

Ljudje potrebujejo pomoč. Ali imaš mogoče tudi ti kakšnega prijatelja, ki ti stoji ob strani in te podpira pri učenju?

Seveda imam ob strani prijatelje in tudi družino in vsi me podpirajo pri mojih vzponih in padcih, še posebej moj najboljši prijatelj Luka.

Odrasli se pritožujejo, da današnja mladina preveliko časa preživi za računalnikom. Imaš kakšno pripombo o tem?

Seveda ni dobro, da ves čas presedimo pred računalnikom in ne naredimo ničesar. Velika razlika je, ali za računalnikom igramo igrice ali pa ga uporabljamo za informativne namene. Seveda vsakdo nekaj svojega prostega časa zapravi pred računalnikom, vendar ni dobro, če to počnemo cel dan. Meni je najboljši nasvet dala razredničarka, ki pravi, da je vsak dan potrebno vsaj pol ure gibanja na zraku.

Za konec še to vprašanje. Ali si v teh mesecih, ko hodiš v šolo, mogoče pomislil, da ti ne bo šlo in se boš moral prepisati?

Ne, na to še nisem pomislil. Zaenkrat mi je program, ki ga obiskujem, zelo všeč in trenutno sem zadovoljen.

Želim ti uspešno šolanje še naprej.

Luka Bolte

Srednješolec

Prišlo je leto 2014 in moje petnajsto leto na Zemlji. Ob končani osnovni šoli sem bil še posebno zadovoljen. Dopolnil sem petnajst let in tudi sam sem se lahko vključil v promet in postal voznik najnižje kategorije. Poletja ne bi mogel preživeti lepše. Bližala pa se je moja prelomnica v življenju. Srednja šola. Dvakrat sem skoraj zašel, ko sem se vpisal na druge šole, in upal, da sem se v tretje prav odločil. Ker se rad ukvarjam s stroji in me veseli predelovanje starih naprav, sem se odločil za smer strojni tehnik. Prepričan sem bil, da mi bo znanje, ki sem ga pridobil doma v svoji garaži, koristilo, in res mi je.

Vse do prvega septembra sem bil svoboden in brez skrbi. Napočil je trenutek, da odstranim ime osnovnošolec in si nadenem novega, srednješolec. Veliko mi je pomenilo, da odhajam v srednjo šolo, in še ponosen sem bil nase. Prvega septembra sem prestopil prag srednje šole in uradno postal dijak. Prišel sem v novo okolje, kjer je vse drugače. Novi učitelji, osebje in sošolci. Bil sem edini dijak, ki prihaja iz Hrastnika, tako da sem poznal le dijake iz višjih letnikov. Razrednik nas je poiskal in pospremil v razred. Malo te stisne pri srcu, ko v razredu ne vidiš več svojih sošolcev iz osnovne šole. Najprej smo se predstavili razredniku, nato pa pričeli s spoznavanjem reda in pravil na šoli. Šli smo skozi vsa pravila in dobili nekaj listov, ki smo jih morali izpolniti. Po vsem tem sem spoznal, da sem na pravem mestu, in nikjer drugje ne želim nositi imena dijak kot na tej šoli. Že pred začetkom pouka sem se pozanimal, kje moram biti previden. Seznanjen sem bil z vsemi učitelji in njihovimi postopki. Na prvi pogled se je vse zdelo rožnato, a žal ne živimo v oblakih, da bi bilo vse lepo. Na vsaki šoli so učitelji, ki nam bolj ustrezajo, in drugi, ki nam ne. Tudi na tej šoli je tako in na srečo je tu zelo malo nepriljubljenih učiteljev. Že prvi dan sem spoznal učitelja odrezovanja. Prvič sem spoznal človeka, ki bi toliko vedel brez branja knjige. Na pamet zna vse postopke odrezovanja in se nikoli ne zareče ali zmoti. Vedel pa sem, da učitelj zahteva veliko pisanja pri uri. To mi rav-

no ne ugaja, ker menim, da bi si več zapomnili s primeri in govorjenjem, a jaz o tem ne odločam in moram sprejeti takšen sistem.

Prehod v srednjo šolo je bil in mislim, da vedno bo, največja prelomnica, ker bom s tem lahko zaživel v življenju in si kasneje nadel ime študent, delavec.

Jon Bostič Sluga

Šolski bluz

Ura je skoraj ena. Učiteljica za angleščino nam razlaga nekaj o nekem potovanju v London. Kot da jo kdo posluša! Zadaj po zraku frčijo papirčki, kot bi se streljali. Tisti ta pridni sedijo spredaj in kot vedno poslušajo učiteljico kot kakšni cucki. Dolgčas. Zazvonil je zvonec. Zdolgočasen se zvlečem do učilnice za kemijo. Kot bi švignil že zvoni zvonec za pouk. In spet ista učiteljica. Še vedno razlaga o isti temi. PRI KEMIJI! Ampak kar naenkrat se zasliši glasen mijav. Vsi smo utihnili, tudi učiteljica. Mislil sem, da se nekdo kot vedno pač 'zafrkava'. Spet. Miiijau. Prodoren mijav. Sedaj se sliši, od kod prihaja zvok. Hodnik. Šli smo iz razreda, tiho kot miške, poleg še dveh nižjih razredov. Sredi hodnika mačka. Potem pa nek bukselj zavpije: »Gaaarfield«!!! Maček je seveda pobegnil na ženski WC. Učiteljica gre po hišnika. Učenci so kot vedno porabili ta čas za klepetanje. Učitelja se trudita po vseh močeh, da bi nas mirila, vendar smo preglasni. Meni pa se maček smili. Bil je čisto prestrašen, skrival se je na WC-ju. Vidim hišnika. Končno, oddahnil sem si. Nato pa je sledilo veliko razočaranje. Vsi razredi smo šli nazaj v učilnice.

Adi Gačič

Iliada

Vtis po gledališki predstavi

Dijaki prvih letnikov so si v Cankarjevem domu ogledali gledališko predstavo Iliada.

Predstava mi je bila všeč, ker so bili nekateri prizori zelo zanimivi in zabavni. Dogajanje je bilo napeto, na trenutke tudi šokantno. Všeč so mi bili igralci, za katere mislim, da so svoje vloge odigrali zelo dobro. Najboljši je bil igralec, ki je igral Zeusa, ker se je vživel v vlogo, pa tudi igralka, ki je igrala Heleno. Bili so prizori, v katere sem »čisto not padel«, pa tudi prizori, pri katerih sem skoraj zaspal. Ni pa mi bil všeč prizor, v katerem so človeka petkrat ubili, ne vem zakaj.

Rok Šerak

Predstava Iliada se mi je zdela nenavadna. Po navadi sem gledal gledališke predstave, v katerih so nastopajoči prihajali in odhajali z odra, v tej predstavi pa so bili igralci ves čas na odru. Zanimivo se mi je zdelo, da ko je nekdo govoril, so ostali nastopajoči sedeli na stolih kot okameneli. Veliko besedila nisem razumel. Med igro so dajali takt tako, da so udarjali na mikrofona. Veliko so peli in igrali na inštrumente. Nisem razumel, zakaj so se morali nekateri nastopajoči sleči.

Miha Gošče

My best friend

My best friend is Benjamin. We met in the sixth grade. When I first met him we didn't really speak a lot. After a while I found out that we both like scary games and that we both like the same youtuber that plays scary games. Every day at school we talked about videos, games, horror films, ...We have really good times together, even now in high school we see each other almost every day, because we go to the same school. He goes to the computer technician class and I go to the electro technician class. We still play games together and we talk through skype or TeamSpeak almost every day.

Rok Erjavec

My best friend is Žan Kerin. It was a sunny day in July, when I got my first android phone and the first app I downloaded from the Google Play Store was Instagram. The funny part was that his Instagram account was the first one that popped up and the app suggested I'd follow him.

So that is the unofficial story of how we met, but for the older generations who think meeting over the internet isn't the right and official way, here is the "official" way.

So, the official story of us meeting is when we were both scheduled to go on a field trip with some students from this school. It all happened about two years ago. I called his Instagram username out loud and he turned around and that's when I called him "Shorty". He really was short, to be honest. On the way back we watched a horror movie on his phone.

This was the start of a beautiful "bromance". Then we started going out, skateboarding, having lots of fun. I'm going to leave out a bunch of information between us and girls because that would take three pages, at least.

Rok Kreže

My best friend is a girl from Novo mesto. Actually, she is from Šipovo, Bosnia. I met her in Niš, Serbia at a concert of Goca Tržan about a year ago and we just connected.

After the concert, we really didn't have much time to hang out, especially because we were in different hotels, but we did chat on Facebook and I liked her from the start. Her problem is that she thinks she is fat and I try to knock some sense into her, but no luck so far.

She really is a great person, yet a lunatic at the same time. She is just a year younger than me and almost as a sister to me. She is really smart, when she is with me, she is like Einstein. Now, she plays volleyball and has a boyfriend and I'm happy for her, because she deserves only the best things in life.

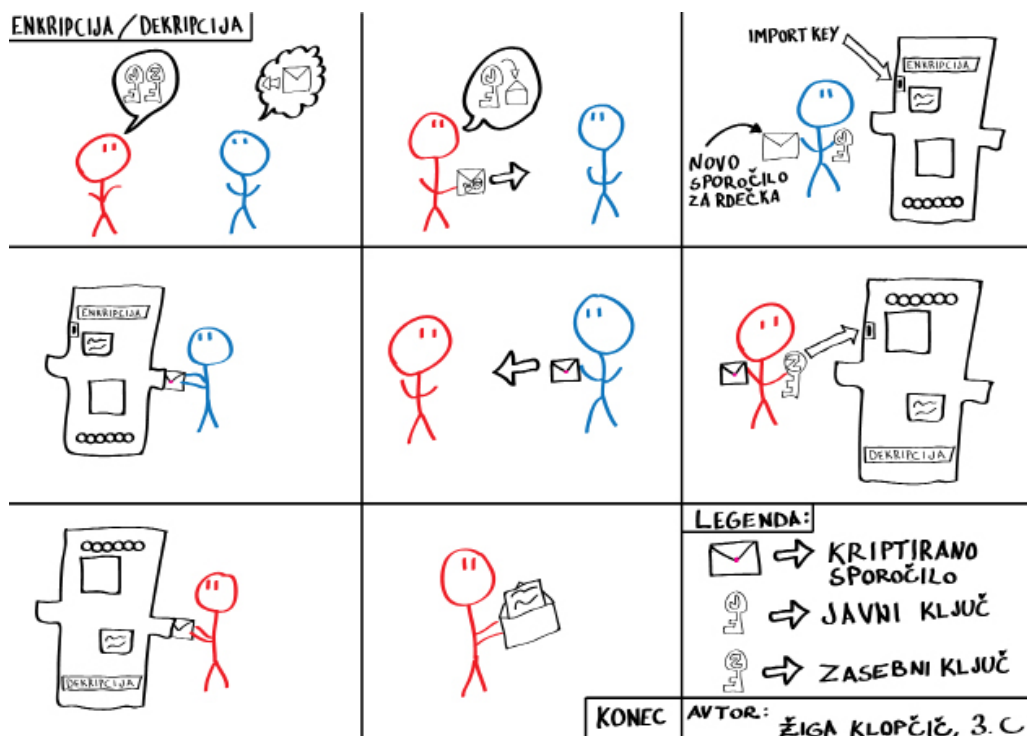
David Kusić

My best friend is Jakob Drolc. He is also my oldest friend. I have known him since I moved from Rovišče to Jesenovo when I was three years old. I do not remember the day we first met because it was too long ago. In school he was more successful than me, so he helped me sometimes. From childhood on we both liked the same things like cars, guns, films, toys... We played together a lot, not videogames, but football, basketball, hide and seek, cops and robbers.... Me, Jakob, Jakob's brother Klemen, my brother and some other kids once had a »gang«. There we were, in the woods building treehouses, small houses made from sticks and leaves, bows, swords... But still most houses were destroyed because of winter snow and because they weren't too solid. After that happened, we stopped with that nonsense. Me and Jakob started cycling in summer and spring, so we did some races. Nowadays, we don't spend a lot of time together because we go to different high schools, but we still go to Čemšenik football yard to play football from time to time. I hope this friendship never ends.

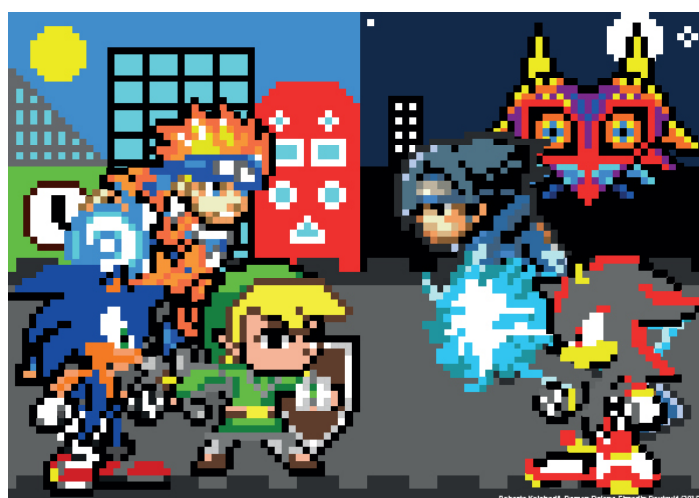
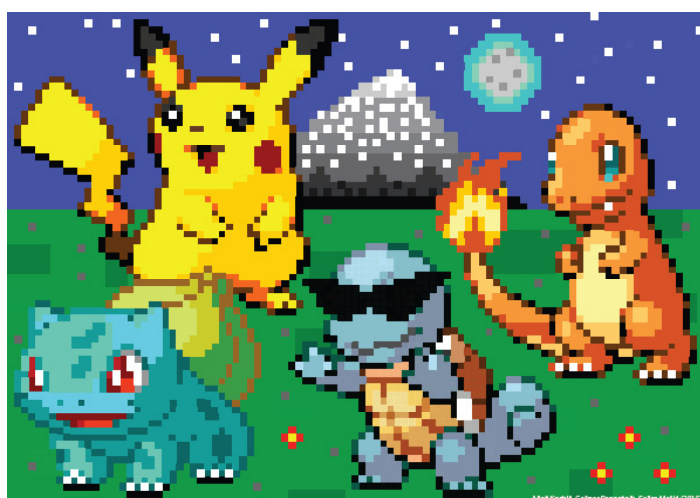
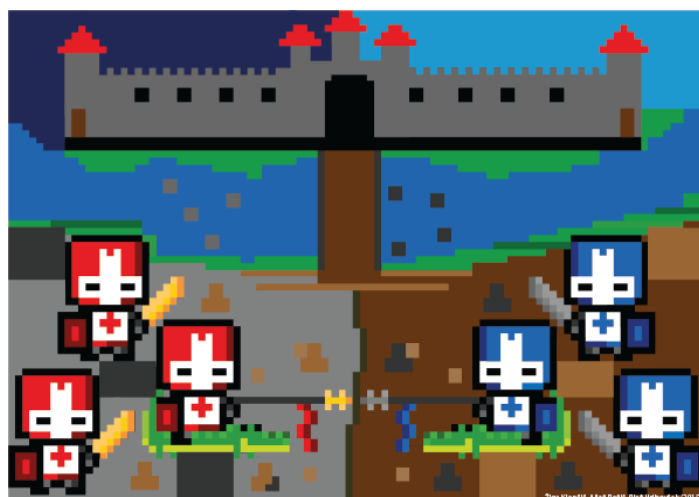
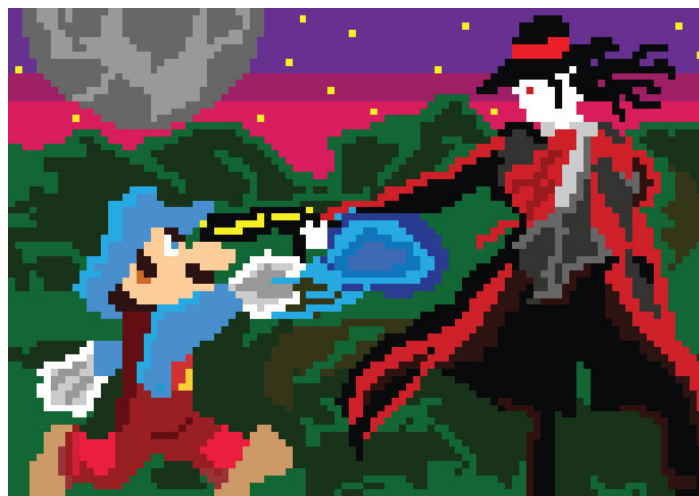
Matej Poznajelšek

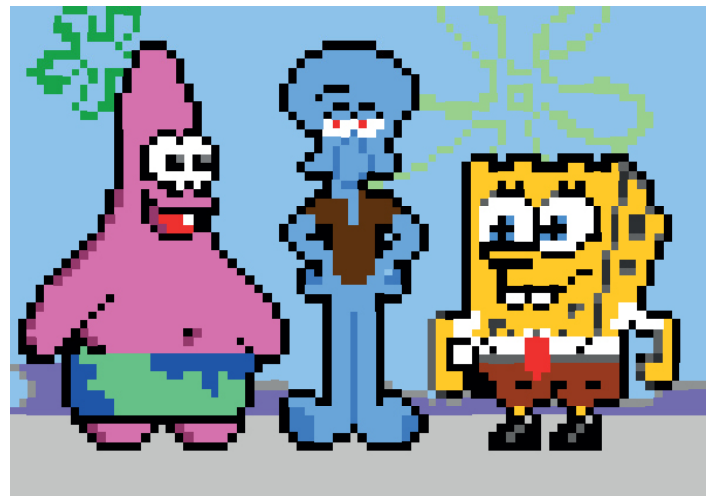
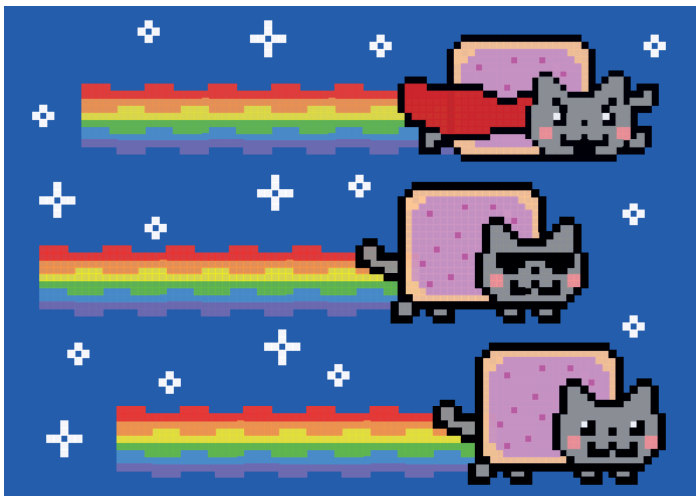
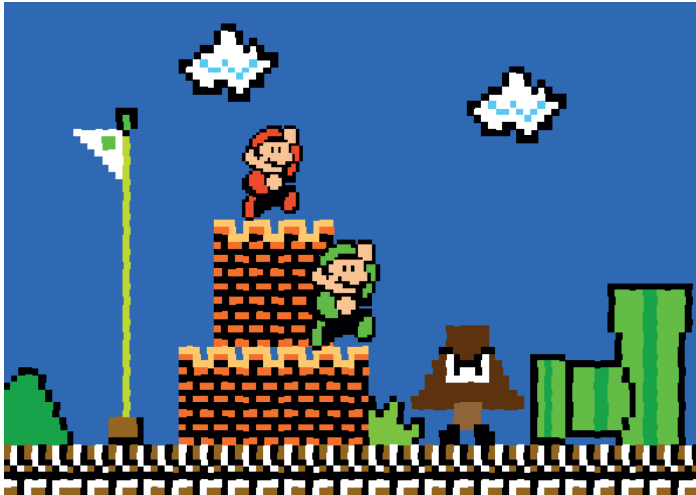
Enkripcija in digitalno podpisovanje

Mentor:
Vasja Markič

Galerija: Pixel Art drugih in tretjih letnikov smeri Tehnik računalništva

GAME BERRY

▲ jaslovenija.si

📍 stps-trbovlje.si

Kmalu ...